

Arrest

nr. 229 390 van 28 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 5 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 augustus 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 augustus 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 september 2019 met referentienummer 85072.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 april 2019 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ingediend.

Op 9 augustus 2019 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die hieronder wordt geciteerd.

Tevens werd er op diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die na de eerste bestreden beslissing wordt geciteerd.

De eerste bestreden beslissing luidt:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.04.2019 werd ingediend door :

R., Z. (R.R.: (...))

nationaliteit: Servië

geboren te R. op 25.11.1987

adres(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 28.08.1999 een eerste maal naar België kwam, samen met haar vader R. G. (R.R.(...)). Hun gezamenlijke asielpcedure werd afgesloten op 01.07.2002. Na deze asielpcedure verliet betrokkene het Belgische grondgebied om in 2009 terug te keren. Haar tweede asielaanvraag werd afgesloten op 13.04.2010 omdat zij afstand deed van haar asielaanvraag.

Betrokkene verliet weerom het Belgische grondgebied en kwam in 2015 opnieuw naar België. Haar asielpcedure werd afgesloten op 01.12.2015 een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk iets minder dan twee jaar voor de eerste, zes maanden voor de tweede en iets meer dan vier maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene/betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft met mijnheer G. S. (R.R. (...)), van Belgische nationaliteit. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee.

Zij beroept zich in dit kader op haar recht op een gezinsleven gezien zij al enkele jaren een gezin zou vormen met haar Belgische partner. Daarnaast beroept zij zich ook op artikel 12 EVRM, met name het recht op een huwelijk wat een fundamenteel mensenrecht is. Het centrum van haar belangen zou in België liggen gezien haar langdurige en duurzame relatie met haar partner. Haar partner zou haar niet kunnen vergezellen omwille van zijn tewerkstelling. Een terugkeer van betrokkene zou een inbreuk betekenen op hun gezinsleven en een trauma betekenen voor haar verloofde. Echter, we merken op dat betrokkene ter staving van deze duurzame partnerrelatie de identiteitskaart van haar partner voorlegt evenals een loonfiche van maart 2019 en een aankoopakte van een woning uitsluitend op

naam van mijnheer d.d. 17.11.2015. Echter, geen van deze documenten toont aan dat er effectief sprake is van een duurzame partnerrelatie, zij tonen alleen aan dat mijnheer tewerkgesteld is en dat hij in 2015 een huis kocht, maar vormen geen bewijs voor het bestaan van een partnerrelatie. Wat betreft de bewering dat zij reeds de nodige stappen ondernomen hebben om te huwen, merken we op dat het administratief dossier van betrokkene niet blijkt dat zij effectief reeds de nodige stappen ondernam via de gemeente. Ze legt enkel een attest van ongehuwde staat, een nationaliteitsattest en een geboorteakte voor, maar zij toont niet aan dat zij effectief bij de gemeente een aanvraag om te huwen indiende. Een loutere intentie is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. We stellen dus vast dat betrokkene geen bewijzen voorlegt van een duurzame partnerrelatie en evenmin van concrete huwelijksplannen. Betrokkene legt geen verdere bewijzen voor van sociale banden buiten haar partnerrelatie. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt wel dat haar vader (R. G. – R.R. (...)) en twee zussen (R. J. – R.R. (...) en R. V. – R.R. (...)) over verblijfsrecht in België beschikken. Echter, het feit dat betrokkene geen melding maakt in haar aanvraag 9bis van deze familieleden maakt het weinig aannemelijk dat er sprake zou zijn van hechte banden met deze familieleden. Bovendien blijkt uit het administratief dossier ook dat zij nog verschillende andere familieleden heeft (vijf zussen en één broer) die niet (meer) in België verblijven. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 en artikel 12 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft de bewering dat haar partner getraumatiseerd zou worden indien zij dient terug te keren naar Kosovo, merken we op dat betrokkene dit niet aannemelijk maakt. Het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door de nodige bewijsstukken. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene over een blanco strafblad beschikt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat zij hier duurzame sociale bindingen opgebouwd zou hebben, dat zij op heden behoorlijk de Nederlandse taal zou spreken, dat zij niet ten laste zou vallen van het Belgische sociale zekerheidssysteem, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat zij ten gevolge van deze open mentaliteit een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat haar partnerrelatie het ultieme bewijs van integratie zou zijn, dat er aan haar integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat zij sociale banden met België zou hebben en dat het haar aan energie en sociaal-meelevendheid niet zou ontbreken) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid

van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel bewijs van eventuele integratie voorlegt. (...)"

De tweede bestreden beslissing luidt:

"(...)

Mevrouw,

Naam,	R.
voornaam:,	Z.
geboortedatum:	25.11.1987
geboorteplaats:	R.
nationaliteit:	Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

De asielpcedure van betrokkene werd negatief afgesloten op 01.12.2015. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

(...)"

Beide bestreden beslissingen werden op 21 augustus 2019 ter kennis gegeven.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in twee middelen aan:

"1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 3, 8 en 12 EVRM, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel."

Omdat de middelen nauw samenhangen, worden deze beide gezamenlijk besproken.

De middelen worden als volgt uiteengezet:

"1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 3, 8 en 12 EVRM, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...!"

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoekster de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In verband met artikel 9.3 van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Ten eerste beperkt de bestreden beslissing zich door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan zij buitengewone omstandigheden inroepen.

In casu is er het feit dat verzoekster al ruime tijd gevlucht is uit Kosovo omwille van ernstige problemen waardoor haar fysieke vrijheid en integriteit dreigden te worden aangetast.

Dat zij een ernstig risico op vervolging loopt bij terugkeer naar haar land van herkomst

Bijgevolg werpt verzoekster terecht ook de schending van de artikelen 3 EVRM op in samenhang met de voormelde middelen.

Daarenboven dient er bij een weigeringsbeslissing een grondige toetsing van een mogelijke schending van art. 3 EVRM te gebeuren.

Artikel 3 EVRM waarborgt het verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

Ten tweede stelt verwerende partij dat de relatie van verzoekster met dhr. G. S. en hun nakende huwelijk geen buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren.

Dat het koppel reeds geruime tijd samen is en zich verloofd heeft. Zij hebben de intentie om kortelings in het huwelijksbootje te treden.

Dhr. G. is in België geboren en getogen en heeft alhier een vaste tewerkstelling.

Hij kan verzoekster niet vergezellen naar Kosovo aangezien hij aldaar geen netwerk heeft, hij kent er immers enkel verzoekster. Tevens kan hij zijn werk- en sociaal leven niet 'even' op pauze zetten om voor onbepaalde tijd naar het buitenland te gaan voor een administratieve formaliteit.

Ten derde stelt verwerende partij dat verzoekster geen verdere bewijzen voorlegt van sociale banden buiten haar partnerrelatie, doch stellen zij vast uit het administratief dossier dat de vader en zussen van verzoekster over een verblijfsrecht beschikken.

Dat zij zodoende geen hechte familiebanden meer in Kosovo heeft, waardoor er aldaar geen sociaal vangnet is.

Dat verwerende partij in deze stelt dat het louter om een 'tijdelijke' scheiding van haar verloofde en familie gaat.

Dat men geen tijdsindicatie kan geven over hoelang 'tijdelijk' dan wel effectief is.

Dat dit over jaren kan gaan.

Zodoende is er wel een schending van het gezins-en privéleven.

De bestreden beslissing schendt dus artikel 3, 8 en artikel 12 van het EVRM en bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

2) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel

Verzoekster roept ook de schending van het redelijkheidsbeginsel in.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n°82.301 van 20/09/1999, RvVn°43.735 van 25/05/2010, RvVn°28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoekster vele jaren ongemoeid werd gelaten en zij daardoor uiteraard geen geldig paspoort meer kan voorleggen op basis van art. 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, en dat verzoekster om die reden het land zouden moeten verlaten.

Dat het eveneens tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoekster na lange tijd in België vertoeft te hebben en daarbij zeer goed geïntegreerd is, er nog een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd wordt.

Dat verzoekster reeds lange tijd in België is en dan ook een verblijfsrecht meent te kunnen doen gelden op basis van haar langdurig verblijf.

Dat het dan ook niet redelijk voorkomt om verzoekster nu nog een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13 te betekenen.

Dat verzoekster immers al vele jaren in België heeft verbleven.

Dat omwille van de behandelingsduur van de aanvraag er een algemeen gedoogbeleid wordt gevoerd opzichtens de aanvrager.

Dat dit in hoofde van verzoekster ook dient te gelden.

Dat het redelijk voorkomt haar nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoekster de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat zij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.2. Verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Deze artikelen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een

“afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen. Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Feitelijk verwijst de eerste bestreden beslissing naar de verschillende verblijven en procedures die de verzoekende partij doormaakte en naar het gegeven dat sedert de afwijzing van de ingediende asielaanvraag op 1 december 2015 geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (van 4 december 2015) en sedertdien naar haar illegaal verblijf in het land. De eerste bestreden beslissing gaat in op de aangegeven relatie die de verzoekende partij heeft met G.S., van Belgische nationaliteit, en haar gezinsleven, op haar voorgehouden trauma dat zou ontstaan bij een verwijdering, op de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen Foltering en andere Wrede, Onmenselijke of Onterende Behandeling of Bestrafing van 10 december 1984 (hierna: het Antifolterverdrag). De eerste bestreden beslissing bespreekt zelfs haar aangehaalde integratie en sociale banden in België.

Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

In de tweede bestreden beslissing wordt telkens verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet: zij verblijft langer in het Rijk dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen, wat is voorzien in artikel 20 van de overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux economische unie, de Bondsrepubliek Duitsland, en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (hierna: de Schengenuitvoeringsovereenkomst). Feitelijk stelt de tweede bestreden beslissing ook dat de asielpprocedure van de verzoekende partij al negatief werd afgesloten op 1 december 2015. De verzoekende partij betwist dit niet. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Zij beperkt zich hoofdzakelijk tot het geven van theoretische beschouwingen, wat deze aangehaalde bepalingen betreft. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.1. De verzoekende partij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3.3. De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of de verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Verzoekende partij geeft naast een theoretische uiteenzetting, waarin zij aangeeft dat de bestreden beslissing naar haar mening niet gemotiveerd is, zeker niet afdoende, aan dat geen of onvoldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak werd gevoerd. Zoals hoger aangegeven wordt in de eerste bestreden beslissing in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij stelt, wel degelijk uiteengezet om welke redenen de aangehaalde elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

2.3.4. De verzoekende partij geeft weerom een uitgebreide uiteenzetting over de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur. Concreet stelt zij dat zij al ruime tijd is gevlucht uit Kosovo "omwille van ernstige problemen" die haar fysieke vrijheid en integriteit aantast en dat zij bij terugkeer een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Dienaangaande merkt de Raad op dat de verzoekende partij afkomstig is uit Servië. Zij laat na concrete elementen te geven die deze beweringen onderbouwen terwijl de bestreden beslissing stelt: *"Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 28.08.1999 een eerste maal naar België kwam, samen met haar vader R. G. (R.R.(...)). Hun gezamenlijke asielprocedure werd afgesloten op 01.07.2002. Na deze asielprocedure verliet betrokkene het Belgische grondgebied om in 2009 terug te keren.*

Haar tweede asielaanvraag werd afgesloten op 13.04.2010 omdat zij afstand deed van haar asielaanvraag. Betrokkene verliet weerom het Belgische grondgebied en kwam in 2015 opnieuw naar België. Haar asielprocedure werd afgesloten op 01.12.2015 een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk iets minder dan twee jaar voor de eerste, zes maanden voor de tweede en iets meer dan vier maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er . De verzoekende partij is afkomstig uit Servië en kan voor haar gemeenrechtelijke problemen beroep doen op de Servische autoriteiten. Ook haar toebehoren tot de Roma een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene/betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)".

De Raad kan in de middelen geen concrete grief terugvinden waarom zij gevlucht is uit "Kosovo" terwijl het asielrelaas stelt dat zij uit Servië komt, en waarom zij een ernstig risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zou kennen. Anderzijds blijkt uit het administratief dossier dat de eerste bestreden beslissing correct verwijst naar de gevoerde asielprocedure, waaruit blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 november 2015 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet toekende aan de verzoekende partij. Ook in het verzoekschrift geeft de verzoekende partij niet aan welke andere elementen voorhanden zijn dan deze die aan bod kwamen in haar asielrelaas.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer"* (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996,

Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366), wat zij in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf ruimschoots heeft kunnen doen.

In dit geval brengt de verzoekende partij geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zij legt niet het minste bewijs neer dat haar beweringen hieromtrent kan staven. Zij geeft geen nieuw element aan dan wat al onderzocht werd in het kader van de gevoerde asielaanvraag.

De schending van artikel 3 van het EVRM, zo al ontvankelijk, is ongegrond.

Wat deze grief betreft, kan zij evenmin weerhouden worden als zijnde een omstandigheid die het verzoekende partij bijzonder moeilijk maakt om tijdelijk terug te keren naar Servië.

Verder meent de verzoekende partij dat de artikelen 8 en 13 van het EVRM geschonden zijn en dat de omstandigheden hieraan gerelateerd ook de andere aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schenden.

2.3.5. Voorts verwijst de verzoekende partij naar haar relatie met G, van Belgische nationaliteit, die een vaste tewerkstelling heeft in België en niet zijn sociaal leven en werkleven “*even op pauze*” kan zetten om voor onbepaalde tijd naar het buitenland te gaan voor een “*administratieve formaliteit*”. De verzoekende partij stelt geen hechte familiebanden te hebben in “*Kosovo*” en er geen sociaal vangnet te hebben. De door verwerende partij voorgehouden “*tijdelijke scheiding*” kan over jaren gaan omdat geen tijdsindicatie wordt gegeven over hoelang dit effectief is. Daardoor zijn ook de artikelen 3, 8 en 12 van het EVRM geschonden.

Vooreerst merkt de Raad op dat niet kan ingezien worden hoe de tijdelijke scheiding met haar partner en een tijdelijk verblijf in Servië een schending kan vormen van artikel 3 van het EVRM (zie ook punt 2.3.4.).

Verder kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij een tijdsindicatie geeft over de duur van het tijdelijk verblijf in Servië omdat het bepalen van deze duur ook van de houding van de verzoekende partij afhangt.

Artikel 12 van het EVRM omvat het recht om te huwen en een gezin te stichten en luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

De bestreden beslissing werd genomen conform de Belgische wetgeving en ontzegt de verzoekende partij geenszins het recht om te huwen en een gezin te stichten, zodat geen schending van deze verdragsbepaling blijkt. De Raad benadrukt verder dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels met betrekking tot de binnenkomst, het verblijf en de vestiging te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485).

De bestreden beslissing stelt hierover:

“(…) Betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft met mijnheer G. S. (R.R. (...)), van Belgische nationaliteit. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee.

Zij beroept zich in dit kader op haar recht op een gezinsleven gezien zij al enkele jaren een gezin zou vormen met haar Belgische partner. Daarnaast beroept zij zich ook op artikel 12 EVRM, met name het recht op een huwelijk wat een fundamenteel mensenrecht is. Het centrum van haar belangen zou in België liggen gezien haar langdurige en duurzame relatie met haar partner. Haar partner zou haar niet kunnen vergezellen omwille van zijn tewerkstelling. Een terugkeer van betrokkene zou een inbreuk betekenen op hun gezinsleven en een trauma betekenen voor haar verloofde. Echter, we merken op dat betrokkene ter staving van deze duurzame partnerrelatie de identiteitskaart van haar partner voorlegt evenals een loonfiche van maart 2019 en een aankoopakte van een woning uitsluitend op naam van mijnheer d.d. 17.11.2015. Echter, geen van deze documenten toont aan dat er effectief sprake is van een duurzame partnerrelatie, zij tonen alleen aan dat mijnheer tewerkgesteld is en dat hij in 2015 een huis kocht, maar vormen geen bewijs voor het bestaan van een partnerrelatie. Wat betreft de bewering dat zij reeds de nodige stappen ondernomen hebben om te huwen, merken we op dat het administratief dossier van betrokkene niet blijkt dat zij effectief reeds de nodige stappen ondernam via de gemeente. Ze legt enkel een attest van ongehuwde staat, een nationaliteitsattest en een geboorteakte voor, maar zij toont niet aan dat zij effectief bij de gemeente een aanvraag om te huwen indiende. Een loutere intentie is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. We stellen dus vast dat betrokkene geen bewijzen voorlegt van een duurzame partnerrelatie en evenmin van concrete huwelijksplannen. Betrokkene legt geen verdere bewijzen voor van sociale banden buiten haar partnerrelatie. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt wel dat haar vader (R. G. – R.R. (...)) en twee zussen (R. J. – R.R. (...) en R. V. – R.R. (...)) over verblijfsrecht in België beschikken. Echter, het feit dat betrokkene geen melding maakt in haar aanvraag 9bis van deze familieleden maakt het weinig aannemelijk dat er sprake zou zijn van hechte banden met deze familieleden. Bovendien blijkt uit het administratief dossier ook dat zij nog verschillende andere familieleden heeft (vijf zussen en één broer) die niet (meer) in België verblijven. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 en artikel 12 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft de bewering dat haar partner getraumatiseerd zou worden indien zij dient terug te keren naar Kosovo, merken we op dat betrokkene dit niet aannemelijk maakt. Het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door de nodige bewijsstukken. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid."

Met haar grieven weerlegt de verzoekende partij niet het motief dat stelt dat de verzoekende partij geen duurzame partnerrelatie aantoonde, dat niet blijkt uit de door de verzoekende partij kenbaar gemaakte gegevens dat zij stappen heeft gezet om te huwen en dat zij de relatie met haar familieleden die in België verblijven (voorgehouden hechte banden) niet ter kennis bracht in haar aanvraag terwijl ook blijkt dat vijf zussen en één broer niet meer in België verblijven. Uit het administratief dossier blijkt weliswaar dat op 15 juli 2019 door de gemeente Hoogstraten een aangifte van een huwelijk werd genoteerd. Evenwel kan uit een voornemen tot huwelijk nog niet het duurzaam karakter van een partnerrelatie worden afgeleid. Een onderzoek naar een schijnhuwelijk bleek hangende. De bestreden beslissing stelt bovendien dat het netwerk van affectieve en sociale banden niet van die aard is dat een schending van artikel 8 van het EVRM aan de orde is en dat de voorgehouden partner zou getraumatiseerd zijn door haar tijdelijke terugkeer. Aan deze argumentatie gaat de verzoekende partij voorbij. Door louter het tegendeel te beweren in de middelen kan de verzoekende partij nog geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur aantonen.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht inhoudt, slechts enkel een onderzoeksplicht.

Op de in de aanvraag aangevoerde elementen omtrent het voorgehouden gezinsleven, affectieve en sociale banden werd gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Uit het voorgaande blijkt al dat de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met alle concrete elementen waarvan de verzoekende partij stelt dat zij niet afdoende of niet zorgvuldig werden beoordeeld. De verwerende partij kan maar ingaan op elementen voor zover de verzoekende partij deze kenbaar maakt. De verzoekende partij gaat bij haar grieven aan de hierboven besproken elementen voorbij en leest de eerste bestreden beslissing slechts ten dele. De gehele lezing van de bestreden beslissingen toont aan dat met al de aangevoerde elementen rekening is gehouden. De motieven van de bestreden beslissingen vinden steun in het administratief dossier, vormen een correcte beoordeling en zijn kennelijk redelijk.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt wel in de eerste plaats het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de gemachtigde moest overgaan tot een belangenafweging en er een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. De verzoekende partij weerlegt niet concreet de motieven over het gevoerde onderzoek terwijl artikel 8 van het EVRM enkel een onderzoeksplicht inhoudt en geen motiveringsplicht. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een onzorgvuldig onderzoek is geschiedt.

Bovendien, in de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM omwille van haar relatie met haar vader en zussen, wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). De verzoekende partij toont niet aan een kerngezin te vormen met haar broer die beschermingswaardig is door artikel 8 van het EVRM en toont geen bijkomende elementen van afhankelijkheid van haar in België verblijvende familieleden aan en toont niet aan de relatie met haar partner een duurzaam karakter kent. De voorgelegde bewijzen hieromtrent zijn correct onderzocht en besproken in de bestreden beslissingen.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat het kan gaan om een tijdelijke scheiding van "jaren" is dit louter hypothetisch. Bij weten van de Raad staat de verzoekende partij niet onder een inreisverbod en kan zij gebruik maken van de rechten haar toegekend door de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen, evenwel ten belope van de duur van 90 dagen. Enig traumatisch gevolg door een tijdelijke scheiding kan de Raad niet ontwarren, minstens is dit niet aangetoond.

Een schending van de artikelen 8 en 12 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3.6. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere grieven aan zodat zij de schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk maakt. Ook de artikelen 62 en 9*bis* van de Vreemdelingenwet zijn niet geschonden. De schending van de artikelen 3, 8 en 12 van het EVRM is niet aangetoond.

2.4. De verzoekende partij voert de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Met verwijzing naar 2.3.2. kan de Raad niet vaststellen dat dit beginsel is geschonden. De Raad meent dat de bestreden

beslissingen geen beslissingen zijn waarvan met zich tevergeefs afvraagt hoe deze kunnen genomen worden. De bestreden beslissingen zijn kennelijk redelijk.

In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat het tegen alle redelijkheid ingaat dat zij vele jaren ongemoeid werd gelaten, merkt de Raad op dat op 7 december 2015 aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht (genomen op 4 december 2015), zodat deze bewering niet juist is.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de bewering dat zij "*immers al vele jaren in België heeft verbleven*" gerelativeerd moet worden, zoals blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing over de verblijven van de verzoekende partij in België en de synthesenota 6503177, opgesteld net voor hert nemen van de bestreden beslissingen op 8 augustus 2019, ter terechtzitting met akkoord van de partijen neergelegd met datum. Zij is meermaals ook voor vele jaren uit België vertrokken (zoals de periode na de zomer van 2002 tot 2009, de terugkeer in 2009 en vertrek in 2010 en de terugkeer pas in 2015), motieven niet weerlegd door de verzoekende partij. Verder haalt de verzoekende partij geen bepaling aan waaruit moet blijken dat door haar verblijf in België zij verblijfsgerechtigd is. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is en geen verplichting. De overheid handelt in dit geval redelijk door maatregelen te nemen tegen een illegaal verblijvende vreemdeling.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen onredelijk zijn genomen, er een niet correcte beoordeling plaatsvond of dat de feiten geen steun vinden in het administratief dossier. Het redelijkheidsbeginsel is niet geschonden.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

2.5. De Raad besluit dat de aanvoering van de door de verzoekende partij geschonden geachte bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur in alle onderdelen ongegrond is, in de mate dat de ontvankelijkheid ervan kan worden aangenomen.

De middelen zijn minstens ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN